

ΕΙΣΗΓΗΣΗ

Η Δημόσια συζήτηση που οργανώθηκε από τη Μακεδονική καλλιτεχνική Έταιρία "ΤΕΧΝΗ" στις 9 Φεβρουαρίου 1977 με θέμα την ίδρυση Σχολής Έφαρμοσμένων και Καλών Τεχνών και στην οποία παρέστησαν ο Γενικός Γραμματέας του Υπουργείου Βορείου Ελλάδος, ο Νομάρχης, ο Δήμαρχος Θεσσαλονίκης, εκπρόσωποι της Τοπικής Αυτοδιοίκησης, του Πανεπιστημίου, των Παραγωγικών Τάξεων, Πολιτιστικών Σωματείων και είδικοί επιστημόνες, απέδειξε ότι:

1. Πιεστική είναι η ανάγκη για την ίδρυση μιας Σχολής Έφαρμοσμένων και Καλών Τεχνών στη Θεσσαλονίκη, επιβάλλεται αναγκάσιμα όχι μόνο για καλλιτεχνικούς και παιδευτικούς λόγους, αλλά και για οικονομικούς, παραγωγικούς και αναπτυξιακούς.
2. Επίσης ότι η Θεσσαλονίκη έχει όλες τις δυνατότητες για την ίδρυση και λειτουργία Σχολής Έφαρμοσμένων και Καλών Τεχνών για τους εξής λόγους:
  - α. Αποτελεί έδρα Πανεπιστημίου με πλήθος σχολών.
  - β. Διαθέτει μεγάλο πληθυσμό.
  - γ. Είναι το κέντρο της Βορείου Ελλάδος.
  - δ. Διαθέτει κατάλληλους χώρους για τη στέγαση της Σχολής.
  - ε. Διαθέτει διδακτικό προσωπικό για την επάνδρωσή της και
  - ζ. Διαθέτει πλούσιο βιομηχανικό και βιοτεχνικό δυναμικό που θα εξυπηρετηθεί από τους απόφοιτους της Σχολής και αντίστροφα, θα παρέχει δυνατότητες εξυπηρέτησης και ενημέρωσης των σπουδαστηρίων και εργαστηρίων εφαρμοσμένων τεχνών.
3. Η λειτουργία της Σχολής αυτής θα βοηθήσει στην αξιοποίηση των τοπικών δυνάμεων στους τομείς της τέχνης και παράλληλα θα μειώσει κατά ένα ποσοστό τη μεγάλη πίεση υποψηφίων στις υπάρχουσες πανεπιστημιακές σχολές.
4. Από τα στατιστικά στοιχεία της Σχολής Καλών Τεχνών στην Αθήνα, προκύπτει ότι ενώ η Βόρεια Ελλάδα διαθέτει πληθυσμό σχεδόν ίσο με τον πληθυσμό του νομού Αττικής, τα αντίστοιχα ποσοστά σπουδαστών στη Σχολή Καλών Τεχνών των Αθηνών είναι 9,32% για τη Βόρεια Ελλάδα και 67,33% για το Νομό Αττικής.
5. Η Σχολή Έφαρμοσμένων και Καλών Τεχνών της Θεσσαλονίκης είναι ανάγκη να είναι διαφορετική από τη Σχολή Καλών Τεχνών της Αθήνας, με την έννοια ότι η έμφαση δέ θα πρέπει να δοθεί στη δημιουργία μόνον καλλιτεχνών αλλά θα πρέπει να τοποθετηθεί περισσότερο στη γενική εκπαίδευση, τη βιομηχανική και βιοτεχνική παραγωγή, την οικονομική ανάπτυξη και την ιστορική ζωή.

